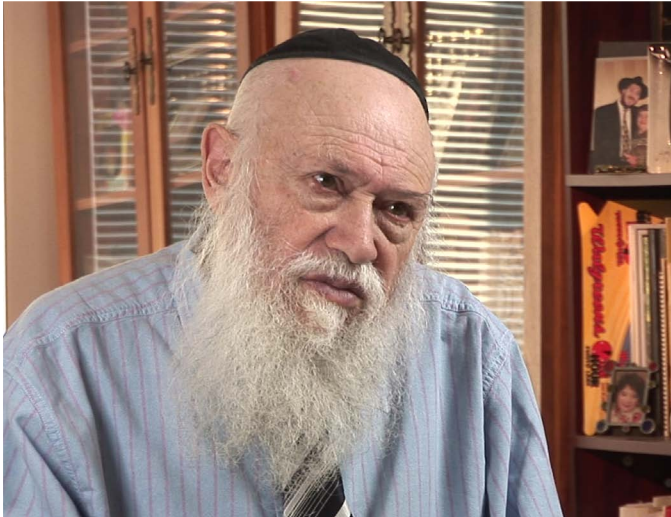

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
 שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
 יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

בידין הדבר הרב אהרן דלפין

כשהייתי בן ארבע, מרבית היהודים בעיר הולדתי - גורה הומוורולוי שברומניה - הוגלו לטרנסניסטריה, שם נספו רובם בידי הפאשיסטים, בני בריתם של הנאצים, וביניהם גם סבתי. אני ומשפחתי שרדנו, ובשנת תש"י (1950), זמן קצר לפני הבר-מצווה שלי, הצלחנו לעזוב את רומניה ולהגר לארץ ישראל.

כשהגענו לישראל, התחלתי לחפש ישיבה מתאימה. ברומניה למדתי בבית ספר כללי מטעם השלטון הקומוניסטי, אך הוריי דאגו לשלוח אותי למלמד שאתו למדתי תורה כשעה מדי יום. לפני נסיעתנו ארצה, אמר לי אותו מלמד, "כשתגיע לארץ ישראל, חפש ישיבה ללמוד בה. מה שאנחנו לומדים כאן זה לא מספיק". בעקבות כך, פניתי למשרדי 'ועד הישיבות' בתל אביב, שם בחנו אותי ושאלו אותי שאלה ממסכת בבא מציעא. התשובות שלי מצאו חן בעיניהם, ואחד הרבנים אמר, "הוא מתאים לשיבת חב"ד". בקושי הוא סיים לומר זאת, ואל החדר נכנס ר' זושא וילמובסקי, המכונה 'הפרטיזן', שהיה עסקן חב"די נמרץ, ועסק בין היתר בהבאת תלמידים לישיבת חב"ד בלוד. כך, אף שהוריי היו חסידי ויז'ניץ, יד ההשגחה הובילה אותי ללמוד דווקא בישיבת חב"ד.

למדתי שם במשך כשנה וחצי, עד שאבי - מתוך דאגה לצורך שלי להשתלם במקצוע כדי שאוכל להשתכר למחייתי בעתיד - החליט להוציא אותי מהישיבה ולשלוח אותי ללמוד מכוונות רכב בתל אביב. כאשר הודעתי בישיבה על כוונתי לעזוב, הציע הרב יונה איידלקופ שקודם אכתוב לרבי ואיוועץ בו.

נדמהתי מהצעתו. מי אני בכלל, נער צעיר בן חמש עשרה, שאכתוב אל הרבי?! אך הוא לא ויתר, והתעקש לנסות לשכנע אותי שעלי לכתוב. בסופו של דבר אמר, "כתוב לרבי שיונה איידלקופ אמר לך לכתוב", וכך השתכנעתי לבסוף.

כתבתי לרבי מכתב ובו הסברתי את מצבי המשפחתי ואת הסיבות שבגללן אני נאלץ לעזוב את הישיבה. בתגובה כתב לי הרבי:

פשוט הדבר אשר כיון שבאופן פלא, וכפי שכותב במכתבו, זכה להיכנס לישיבה... הרי צריך הוא להבין איך שמסייעים בידו מלמעלה להעמידו באופן הטוב לפניו

בגשמיות וגם ברוחניות, ומוכן גם כן שכדי לנסותו נופלים לו לפעמים מחשבות להפסיק לימודו - ולכן, צריך לבטלם ולהתמסר לשיעורים בנגלה ובחסידות בהתמדה ושקידה גדולה... ופשוט אשר 'הזן ומפרנס את הכל', הנה כשיבוא הזמן וצריך יהיה לפרנס את עצמו, ימציא לו גם כן את פרנסתו... שתלויה אך ורק בהקב"ה, ובמילא הקישור בתורתו ובמצוותיו הם עצה נפלאה להקל לאחר זמן את הפרנסה, ויציאה מאהלה של תורה קודם הזמן - מפריעה בזה.

מכל מקום, למרות דבריו הברורים של הרבי, עזבתי את הישיבה והפכתי לעוזר מכונאי בתל אביב. לשם כך גם גזזתי את הפיאות הארוכות שהיו לי, מאחר שחשבתי שהשארתי עלולה לגרור יחס של תמיהה וזלזול מצד המעסיק שלי והעובדים האחרים. לא רציתי לחוש בושה בנוכחותם.

אך, יום אחד כשחזרתי מעבודתי במוסך, מכוסה כולי בכלוך ובשמן, התחלתי לחוש רגשות אשם על כך שעזבתי את הישיבה, והחלטתי לכתוב שוב לרבי. גם הפעם, כמו בפעם הקודמת, וכמו בעוד פעמים רבות אחר כך, הרבי השיב למכתבי:

... הרי הדבר בידו הוא, שאם ירצה באמת במה שכותב

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

לראות אותו או לשוחח עמו, אני יודע שעובדות אלו אין בהם כדי להוות מחסום בפני המשך הקשר שלי אליו.

כמה שנים אחרי חתונתי, כאשר כבר הייתי מטופל בילדים ועול הפרנסה רבץ עלי, זנחתי את המנהג החשוב - שאותו ייסד אדמו"ר הקודם - של לימוד שיעורי החת"ת היומי. הביטוי חת"ת הוא ראשי התיבות של חומש, תהלים ותניא (ספר היסוד של חסידות חב"ד שחיבר האדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, לפני כמאתיים ועשרים שנה) - שמהם נהוג ללמוד שיעור יומי קבוע.

נשאבתי לעיסוקי השונים, ולא נותר לי פנאי לכך. ואז החלו כל מיני בעיות, וכתבתי לרבי מכתב ארוך בו ביקשתי את עצתו. קיבלתי מענה למכתבי - תמיד הרבי נהג לענות לי - אך במענה שלו הוא לא התייחס כלל לשאלותיי. הוא רק כתב מילה אחת - "חת"ת?"

הבנתי שהרבי חש בדרך כלל שהיא שההתקשרות שלי אליו כחסיד נחלשה, וכי הוא ייחס זאת לרפיון שחל אצלי בשמירה על אותו מנהג חב"די יסודי. אך אני לא הפנמתי את המסר הזה. חלפו כמה חודשים, ובעיותיי לא פסקו. לכן, כתבתי שוב לרבי, וגם הפעם תשובתו הייתה - "חת"ת?"

כך, סוף כל סוף, התחלתי להקפיד על לימוד שיעורי החת"ת, ובעקבות כך, מיד אחרי ששבתי והעצמתי את ההתקשרות שלי אל הרבי, הוא ענה על כל השאלות ששאלתי אותו, אחת לאחת.

הרב אהרן דלפין פרש לגמלאות ממפעל לייצור סוודרים שבבעלותו, והוא מקדיש את זמנו ללימוד תורה. הוא רואיין בחודש סבת תשע"א (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שיי' מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ב (1981) — בהתוועדות מיוחדות שערך הרבי במטרה לעורר בעניין זה, דיבר הרבי בהרחבה בנוגע לצורך לפעול על כמה שיותר יהודים לרכוש את בספר התורה הכללי (ולידים לפני גיל בר ובת מצווה - בספר התורה של ילדי ישראל) - וזאת בתור דרך להוסיף באהבת ובאחדות ישראל, כמענה למצב העולמי הקשה. הרבי קבל על מיעוט האותיות שנמכרו עד כה, ועל כך שלא פועלים מספיק בעניין זה, ודרש להירתם למשימה זו במלוא המרץ.¹ י' במרחשוון

1 תורת מנחם התוועדות תשמ"ב, כרך א, עמ' 382

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

"להיות חב"די" - אין לך דבר העומד בפני הרצון. והדרך לזה הוא לימוד התורה במסירה ונתינה, בלי חשבונות יתרים ולבקש תכלית על כל צעד... וקיום מצוות בהידור. ולכל לראש - לקיים מה שכתוב בשולחן ערוך בתחילתו... 'שלא לבוש מפני המלעיגים'... וכבר מובטחים במאמר רז"ל אשר אם רק "יגעתי", אזי - "ומצאת".

כמו בפעם הקודמת, גם הפעם חתם הרבי את מכתבו בברכה שאצליח, והפעם אכן הצלחתי. הצלחתי להניח בצד את הדאגות בנוגע לפרנסה ולהסיח את דעתי מהן, ושבתי לישיבה להתמסר ללימוד התורה. אני חייב לציין שהרבי צדק לחלוטין. הקב"ה דאג לי, לילדיי, לנכדיי ולניניי. כולם חסידים, ולכל אחד מהם יש פרנסה טובה. אני מאוד מאושר מכך ששמעתי בקולו של הרבי וחזרתי לישיבה.

אחרי שש שנות לימוד בישיבה בלוד הגעתי לניו יורק, מאחר שעז היה רצוני לפגוש את הרבי ולשהות בקרבתו. היה זה בשנת תשי"ח (1958). במהלך השנתיים הבאות המשכתי ללמוד בישיבת חב"ד המרכזית שבקראון הייטס, ואחר כך מצאתי שידוך מתאים כאשר פגשתי את מי שהייתה לאשתי, מרים.

אחרי שנקבע מועד החתונה, פניתי לרבי וביקשתי שיאות לערוך עבורנו את החופה והקידושין. ידעתי שבאותה עת הרבי חדל זה לא כבר מלשמש מסדר קידושין, אבל סברתי שיש לי טיעון חזק מדוע המקרה שלי יוצא מן הכלל. הדגשתי שאני נמצא לבד בניו יורק, מאחר שהוריי התגררו בישראל, ולא יכלו להגיע לחתונה. "המחשבה על כך שאהיה בודד ביום חתונתי מדכאת אותי מאוד, ולכן אנא רבי, עשה זאת למעני", התחננתי בפניו.

הרבי הקשיב לדבריי עד הסוף, אך סירב לשמש מסדר קידושין. אולם, הוא הבטיח לי שבכל זאת יהיה עמי בשעת חתונתי. "כאשר עומדים להוביל אותך אל החופה", אמר הרבי, "דאג שיודיעו לי על כך, ואחשוב עליך אז. כאשר אני חושב עליך, הרי זה ממש כאילו אני נוכח שם, ומעניק לך את ברכתי. בעניינים רוחניים, זמן ומקום אינם מהווים מחסום".

כשמעתי זאת, חשתי התרוממות נפש אדירה - הרבי יהיה אתי ברוחו! אני יודע שיש מי שעבורם, רעיון זה עשוי להישמע תמוה, אך לדעתי אפשר לדמות זאת לשיחה שאנו מנהלים באמצעות 'סקייפ'. ייתכן שהאדם שאתו אנו מתקשרים נמצא באוסטרליה, בצד השני של כדור הארץ, אבל הוא נמצא שם אתנו באמצעות צג המחשב. אנו רואים אותו ושומעים אותו. זהו משל קולע לאופן שבו פועל קשר רוחני. ייתכן שהאדם השני לא נמצא קרוב אלינו מבחינה גשמית, אך הוא עדיין נוכח במקום שבו אנו נמצאים. כך אני מבין את הרעיון הזה, וזה מה שממשיך להחזיק אותי גם אחרי הסתלקותו של הרבי. אף שאיני מסוגל

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד